

Еремия.

Никога чичо не е свирилъ тъй както сега.

Мълчание. Вслушени тѣ се унисатъ, ала изведнажъ, нѣщо изпръщява и цигулката спира.

Бистра.

(Съ болка). Скъса се кордата.

Еремия.

Да! — (Дълго мълчание).

Еремия.

(Унесено). И забѣлѣзалъ съмъ всекога, кога свиря, стои срѣщу портрета на майка ти, втренча очи, нѣщо се униса — униса . . . и тогава лжка се овива по жицитѣ, като живъ.

Бистра.

(Спомняйки си). Да . . . Това съмъ забѣлѣжила и азъ. Лицето му прѣблѣднява. Въ такива минути той прилича на пророкъ.

Еремия.

Въ него има нѣщо потайно, библийско. (Съ въздишка). Не е билъ за калугеръ той.

Бистра.

Отъ какъ го помня все такъвъ си е. Тѣй редовень! Всека вечеръ ще изевиря нѣкоя пѣсень, послѣ ще чете до полунощъ, послѣ излиза да погледа звѣздитѣ . . . (Възторжена). Ахъ, да знаешъ, колко съмъ го чакала да излѣзе и гледа звѣздитѣ. Особоно пролѣтъ: въ млада пролѣтна нощъ, срѣдъ задрѣмалитѣ въ първи сънь цѣфнали вишни, той застаналъ, вдигналъ къмъ небе очи и дълго-дълго гледа . . . Въ нощта — сжщински фантомъ и сѣкашъ нѣщо мощно, плѣнително заспява около него. —